

[Fischer]

Mange vil nok have undret sig over, at samtidig med at der for nylig i det sydfynske øhav foregik en intens jagt på hashsmuglere, kunne man opleve, at hashpusherne på Christiania tilsyneladende uhindret kunne dele hash ud til forbipasserende.

Justitsministeren har fornuftigvis sagt, at christianitterne må vælge mellem fri hash og et frit Christiania. Jeg kan helt tilslutte mig den problemstilling. Spørgsmålet er imidlertid, om Christiania reelt bliver stillet over for det valg, der er i overensstemmelse med Folketingets erklærede vilje, eller om der bliver tale om, at man ser igennem fingre med hashsituationen, der er en udfordring, ja, en bevidst udfordring mod landets politik på det her område.

Vi har i det fælles KV-program taget vort udgangspunkt i en stærk informationsindsats, og derfor er det naturligvis heller ikke overraskende, at vi helt og fuldt kan støtte den bebudede øgede indsats for at oplyse og for at udbygge den systematiske forebyggelsesindsats især blandt unge, som redegørelsen bebuder. Vi hilser naturligvis også bestræbelserne på at skabe behandlingstilbud, der er mere målrettede mod de enkelte problemgrupper, herunder unge blandingsmisbrugere, kombineret med sociale foranstaltninger, velkommen.

Det skal også på plussiden i redegørelsen bemærkes, at der er kommet en formulering ind, der tager stilling til en temmelig overset og meget vanskeligt stillet gruppe, en gruppe, som hidtil vel nærmest er havnet mellem behandlingsmulighederne, nemlig misbrugere med psykiske lidelser.

Til gengæld finder vi afsnittet om tilbageholdelse af misbrugere i behandling alt for svagt og konstaterende. Hvorfor dog ikke sige det lige ud: Misbrugere, der vil i behandling, og som frivilligt går i behandling, skal som hovedregel i egen, i samfundets og i de pårørendes interesse kunne fastholdes, om nødvendigt med tvang, i hele behandlingsforløbet. Der skal ikke ventes i flere år på en lovrevision.

Vi havde forventet en meget klarere tilkendegivelse fra regeringen om betydningen af samarbejde mellem offentlige og private behandlingsinstitutioner. De private behandlingsinstitutioner nævnes kun i meget begrænset omfang, til trods for at et af regeringspartierne, Kristeligt Folkeparti, på en måde, som jeg helt kan tilslutte mig, har fremhævet betyd-

ningen af det arbejde, der udføres af de private behandlingsinstitutioner. Er der mon her tale om, at det er den gammeldags socialdemokratiske tro på, at alt er godt, bare det er kommunalt, der har forhindret en langt stærkere understregning af, at det offentlige kan lade sig inspirere af gode private resultater?

For så vidt angår en strammere kontrol med metadonudleveringen, som Det Konservative Folkeparti har efterlyst, vil vi gerne deltage i drøftelsen af, hvordan en sådan kontrol kan tilrettelægges bedst muligt. Regeringen lægger meget vægt på, at det sker på amtskommunalt ansvar, vi lægger vægt på lægens ansvar, og vi mener, at der bør tilvejebringes den fornødne sikkerhed omkring udleveringen og den tilknyttede behandling. Der skal findes løsninger, som skaber sikkerhed mod misbrug, og som tager de nødvendige individuelle hensyn og ikke indebærer indførelse af nyt bureaukrati.

For så vidt angår indsatsen mod narkotikakriminaliteten, vægter redegørelsen såvel indsatsen på gadeplan som bekæmpelsen af bagmændene. Vi deler opfattelsen af, at indsatsen må finde sted på begge planer, og vi er også glade for, at der er kommet en rimelig klar tilkendegivelse af, at vi skal fortsætte indsatsen på gadeplan. Vi var opmærksomme på dette punkt, for tidligere i dette folketingsår kunne man jo læse, hvordan sundhedsministeren sluttede sig til koret, der vender sig mod den påståede stressjagt på narkomanerne på gaden, og som ministeren ifølge Det Fri Aktuelt kaldte for helt absurd. Den meget forenklede, ja, man fristes til at kalde det den populistiske linje, som sundhedsministeren gav udtryk for, og som vi genfandt i hr. Qvist Jørgensens indlæg, finder man ikke i redegørelsen, og det har bestemt ikke svækket den.

Det kan til gengæld undre, at regeringen ikke er indstillet på at give politiet friere hænder i den daglige indsats mod bagmændene gennem eksempelvis en lempelse af de regler, der giver mulighed for at anvende politiagenter, og gennem adgangen til at føre anonyme vidner i de *groveste* narkosager. Vi taler her om de *groveste* narkosager; det er ikke et generelt princip. Vi mener, at det er på tide at få rettet op på den skævhed, der på grund af et initiativ i midten af 1980'erne fra den yderste venstrefløj – og som desværre fik Socialdemokratiets